

Tämä on rinnakkaistallenne.

Rinnakkaistallenteen sivuasettelut ja typografiset yksityiskohdat *saattavat poiketa* alkuperäisestä julkaisusta.

Julkaisun tekijä(t): Hoppu, Petri

Julkaisun nimi: Miehinen ongelma(ko)

Julkaisuvuosi: 2018

Versio: Julkaistu versio

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Hoppu, P. (2018). Miehinen ongelma(ko). Tanhuviesti, 61 (2), 9.

Haettu 2.4.2019 osoitteesta

<https://kansantanssinyst-fi-bin.directo.fi/@Bin/934ee6cd4a12f2c2b52698e315b18c03/1554206709/application/pdf/181592/tanhuviesti-2-2018-web.pdf>

Petri Hoppu

Miehinen ongelma(ko)

Tanssin kentällä käydään aika ajoin keskustelua siitä, miten alalle saataisiin enemmän miehiä. Myös kansantanssipiireissä tämä on tuttu aihe, vaikka meillä miehiä on enemmän kuin useimmissa tanssilajeissa. Onko miesten vähäisyys kuitenkin ongelma ja miksi ylipäättään tällaista keskustelua käydään? Tarvitseeko tanssi tai kansantanssi miehiä johonkin vai onko kyse keksitystä ongelmasta?

Suomalaisen kansantanssin keskeisenä piirteenä pidetään lähtökohtaisesti paritanssia. Paritanssin mieltäminen miehen ja naisen yhteiseksi projektiksi ei kuitenkaan ole aivan yksiselitteistä, sillä perinnekirjoituksista löytyy tietoja sekä nais- että miespareista, vaikka niin kutsutut sekaparit ovat useimmiten oletusarvo muistiinpanoissakin. Selkeä miehen ja naisen roolien erottaminen kansanomaisessa paritanssissa on itse asiassa melko nuori ilmiö, oikeastaan vasta 1800-luvulta, ja tanssiperinne on ollut tässäkin suhteessa paljon monipuolisempi kuin kuvittelemme.

Tiettyjen suomensukuisten kansojen keskuudessa tanssi ja siis myös paritanssi on ollut joko kokonaan tai pääosin vain naisten toimintaa. Näin oli esimerkiksi vepsäläisten ja Viron setukaisten parissa vielä 1900-luvun alussa. Pohjoisinkeriläisissä röntysköissä nainen puolestaan oli miehen vasemmalla puolella eli ”viejän” paikalla, joten roolit saattoivat paikallisesti vaihdella huomattavasti. Tosin ”viejän” ja ”seuraajan” käsitteetkin ovat varsin myöhäisiä rakennelmia, ja röntysköissä tuskin ajateltiin rooleja tästä lähtökohdasta. Viola Malmi itse asiassa on

kuvannut röntyskätanssijoiden suhdetta varsin tasa-arvoiseksi.

Miesten keskinäinen tanssiminen on vielä suuremmissa määrin leimattu poikkeukseksi, anomaliaksi, joka rikkoo heteronormatiiviseen matriisiin nojautuvaksi kuviteltua perinnettä. On kuitenkin vaikea ajatella, että sotien aikana rintamalla menuettia keskenään tanssineet suomenruotsalaiset sotilaat olisivat toimineet perinteen vastaisesti. Samoin miesparien seksuaalisia piirteitä sisältäneet ja muutkin tanssit vielä 1800-luvulla olivat aitoa ja oikeaa perinnettä, joka kuului sen ajan tanssittuun todellisuuteen: miehet saattoivat vetää yhdessä vaikkapa kipakkaa polkkaa omalla aidolla tyyliään.

Pitääkö sitten jatkaa keskustelua miesten saamiseksi kansantanssiin? Vastauksena voi sanoa, että kansantanssi ei tarvitse miehiä, koska kansantanssi elää ihan kaikenlaisissa ympäristöissä, oli siinä mukana naisia, miehiä tai molempia. Voisi kuitenkin lisätä, että mies kyllä tarvitsee kansantanssia. On todella valitettavaa, että nykykulttuurissa edelleen ylläpidetään rakenteita, jotka uusintavat käsitystä tanssin ”naisellisuudesta”. Kouluissa tanssi nähdään usein tytöille luontaisena, kun taas pojille sitä tarjotaan vähemmän. Kaikki eivät välitä tanssimisestä, mutta moni välittäisi, jos vain saisi tilaisuuden: itse olin yksi sellainen, jolle tilaisuus tuli teini-ikäisenä, muttei koskaan koulussa. Eri tanssimuodoista riittää annettavaa kaikille halukkaille, kunhan siihen on mahdollisuus. Mies tarvitsee kansantanssia. Liian harva sen löytää.